

Rezultati rednega letnega javnega razpisa za sofinanciranje realizacije slovenskih celovečernih filmskih projektov - 2019 (UL 22/2019, 5.4.2019)

Okvirna vrednost razpisanih sredstev, namenjena za ta javni razpis je bila 2.000.000 EUR.

Na javni razpis je prispelo 24 ustreznih vlog, od tega 14 igranih in 10 dokumentarnih.

V sofinanciranje so bili sprejeti naslednji projekti:

PRIJAVITELJ	PROJEKT	REŽISER	ZVRST	ZNESEK SOFINANCIRANJA v €	INTENZIVNOST DRŽAVNE POMOČI
A.A.C. Production	Šterkijada	Igor Šterk	I	500.000	63,84%
Staragara	Mož brez krivde	Ivan Gergolet	I	398.500	50,17%
Studio Virc d.o.o.	Poslednji heroj	Žiga Virc	I	480.000	74,04%
Senca studio	Kapa	Slobodan Maksimović	I	550.000	56,20%
Film Horizont	Skozi moje oči	Igor Vrtačnik	D	61.400	49,48%
Senca studio	Izza bitne zavese	Jurij Gruden	D	50.000	37,65%

Strokovno programska komisija v sestavi: Barbara Zemljič, Mateja Valentinčič in Rado Likon je v obrazložitvi za projekte, ki jih je predlagala v sofinanciranje, zapisala naslednje:

Šterkijada

Komično tragična avtobiografska drama režiserja Igorja Šterka daje neolepšan vpogled v čustveno dinamiko neobičajne družine, v kateri je odraščal in ki jo je zaznamovala očetova neobvladljiva strast do jadrnanja. Kljub znanemu razpletu zadnjega maratonskega jadralskega podviga Jureta Šterka, se scenarij ne bere kot režiserjeva psihoterapija ali obračunavanje s staršema, temveč kot fikcija, resničnejša od življenja samega. Zgodba o človeku, ki si je upal postaviti svobodo na prvo mesto – pred družino, pred eksistencialno varnost, pred lastno eksistenco. Pripoved je dobro in duhovito strukturirana, saj organsko izhaja iz režiserjeve biografije, ko je bil od otroških let nehote priča zgodam in nezgodam burnega zakonskega življenja svojih staršev. Šterki(j)ada je po eni strani režiserjev poklon očetu, po drugi pa v formi igranega filma objektivni prikaz neke disfunkcionalnosti.

Obetamo si zrelejše, intimno pripeto in s tem globljo zgodbo uveljavljenega avtorja, čigar odmevnost na avdiovizualnem področju tokrat obljublja ne samo vizualno poetično obarvan, temveč tudi poglobljen avtorski izraz, ki se dotika arhetipskih vprašanj življenja in smrti, zapuščanja, odgovornosti, ter z jasno in kompleksno karakterizacijo likov kot tudi z dialogi nosi svežino, pripetost na resnično zgodbo, vse to pa obljublja tudi mednarodno privlačnost in prepoznavnost. Univerzalnost, relevantnost in izvirnost teme je prepoznana ne le v preizpraševanju svobode in pustolovskega duha, temveč tudi v vprašanju odgovornosti do družine, otrok, v stiskah, ki se porajajo in dolgu, ki ga prelaga očetovska figura na otroka in s tem terja davek tam, kjer ga ne bi smelo biti. Zrela refleksija z ironičnim podtonom razgalja avtorjev premislek o življenju.

Mož brez krivde

Dramaturško izpiljena drama, v kateri se družbeni konflikt, povezan s posledicami azbestoze ter nesprejemanja in nesankcioniranja odgovornosti za smrt številnih delavcev, odvija v zasebnem, celo intimnem. Angela je strežnica v bolnišnici, čustveno razrvana in osamljena vdova, ki se ne razume s hčerjo in za smrt svojega moža krivi njegovega delodajalca, direktorja ladjedelnice Francesca Goriana, proti kateremu je sodni proces že davno zastaral. Ko nenadoma dobi možnost, da se mu maščuje, se pripoved usmeri v stopnjevanje napetosti med osrednjimi liki v duhu chabrolovskega psihološkega trilerja. Scenarij odlikuje domišljena karakterizacija glavnih in stranskih likov ter dobro vmeščene tematike, povezane tako z zamejskimi Slovenci v Italiji, kot je nelagodje manjšinske identitete, kot s širšimi, družbeno-aktualnimi ekološkimi in delavskimi problemi.

Relevantnost teme se odseva skozi pripetost na resnično situacijo iz režiserjevega domačega okolja, kar zaznavamo tako skozi režijsko eksplikacijo kot tudi skozi predstavitev projekta in nastajajočemu filmu daje dodatno težo. Ideja in motivacija sta pristni, tehtni, predvsem pa se v scenariju čuti preiščlenost orodja, s katerim se loteva tematike. Intimna zgodba je očiščena posploševanj, pripeta je na odosno linijo, ki reflektira stanje družbe na najbolj intimen način. Scenariju uspe, da bralec čustvuje z Angelo v najtežjih notranjih bojih, ki se dotikajo zasramujočih čustev, kot je maščevanje in ostaja empatičen.

Odlika scenarija je tudi konstruktivnost konca, ki vzbuja upanje v človeško naravo zaradi odpuščanja ter univerzalnost in izvirnost teme dvigne na višjo, relevantnejšo raven.

Struktura scenarija je izščena, jasna, dramaturško polna, karakterizacija likov sega v arhetipsko prepoznavanje človeške narave, zato je pričakovana privlačnost za slovenski, in evropski, oziroma mednarodni kulturni prostor visoka. Občutiti je veliko opravljenega dela na scenariju, ki se je razvijal tudi na mednarodnih delavnicah (Mediterranski filmski inštitut, First film first). Odločitev za intimno zgodbo, ki v temi nosi aktualen problem azbesta, je scenarij dvignila na globljo in višjo raven.

Ker se obeta atmosfersko poln film, je pomembno stopnjevanje nians čustvovanja, ki so strukturno dobro plasirane skozi scenarij. Ključno je, da se komponenta erosa in tantanosa gradira, ne pa združuje, torej trenutek kjer se sovraštvo dotakne erotike, ne sme sovpadati z maščevanjem, saj sta dramaturško ti dve sredstvi vsaka zase premočni, ter bi se v filmu med sabo izničili. Glede na režiserjev odmevni dokumentarec Ples z Marijo, kjer tovrstno senzibiliteto nians pokaže, verjamemo, da bo gradacija čustev v filmu preiščlena, večplastna ter globoka, kar nakazuje tudi režijski koncept.

V jezikovno mešani skupnosti, ki jo film razstira, lahko film na nivoju kompleksnosti zgodbe ter privlačnosti za slovenski, evropski in mednarodni prostor veliko pridobi ob tehtnem razmisleku, kje lahko vključi več slovenskega jezika kot kontrast Angelinemu ignoriranju slovenščine, saj lahko bolj razstre ne le stisko zamejskih Slovencev, temveč tudi absurd meja na področju, kjer je prepletanje dveh jezikov tako gosto.

Poslednji heroj

Komedija oziroma drama z elementi farse ali groteske naslavlja ideologizacijo zgodovine kot eno najpomembnejših tem naše preteklosti in iz nje izhajajoče pregovorne slovenske politične polarizacije v sedanosti. France, varuh spomenika svojega očeta, partizanskega heroja, se upre mestni občini in nemški trgovski verigi, ki hočeta na zemljišču, kjer stoji spomenik, postaviti trgovski center. Njegovi someščani brez pomisleka izberejo trgovski center, France pa med aktom upora s peščico somišljenikov, prepričanih v svoje ideale, odkrije resnico lastne zaslepljenosti. Črnohumorna pripoved ironizira tipično slovensko levo ali desno ideologizacijo zgodovine in obenem ponuja nič manj kritičen pogled na današnjo ideologijo potrošništva, ki ljudi politično pasivizira.

Preizpraševanje idealizacije naših vrednot, verovanj in zgodovine, ki v luči novih zgodovinskih dejstev odzvenijo popolnoma drugače, daje v premislek kakršnokoli polarizacijo na za ali proti, ki je še vedno več kot prisotna na slovenskem prostoru. Umeščenost te dileme znotraj družbeno aktualnega vprašanja potrošništva je duhovita. Režijski koncept obljublja na eni strani ironično komedijo v stilu Tonija Erdmana, ki je globoko vpeta v slovenski prostor, ironizira pa tudi globalno potrošniško plitkost, na drugi strani pa surov, skoraj dokumentarističen izgled, ter glasbo iz 40-70 let prejšnjega stoletja. Vinilke in 35mm objektivni, brez olepševanja. Tudi sami delimo režiserjevo upanje, da bi gledalci odšli v kino gledat partizansko streljačino, iz kina pa odšli s premislekom o njih samih, prednikih ter količini rož na okenskih policah.

Režiserjeve predhodne reference na avdiovizualnem področju obljublajo aktualen duhovit film, scenarij je nadgrajen s poglobljenejšo karakterizacijo ženskih likov, za kar gre verjetno zahvala soscenaristki Izi Strehar. Udeležba na delavnici Sources 2 na Norveškem je vidna, scenarij kompleksno predstavi štiri generacije in kaže, da zaradi umanjkanje intimne cveti idealizacija.

Kapa

Božična nočna avantura dveh otrok iz različnih socialnih slojev, privilegirane deklice in fantka staršev alkoholikov, ki prebiva v mladinskem domu in ga za Božič sprejme v goste dekličina družina, obljublja film za vse generacije, ne le za otroke in mladino. Izčiščen scenarij je na prvi pogled preprost, s preprostim roparskim zapletom in dialogi, ki realistično ustrezajo mentalni in čustveni ravni obeh glavnih likov, po drugi strani pa brez podcenjevanja dojemanja otrok govori o univerzalnih in aktualnih temah sodobnosti. Razredna razslojenost, izzivi odraščanja socialno depriviligiranih in zbliževanje ter samospoznavanje dveh otrok z različnih polov družbe so teme, ki skozi čustveno angažirano, humorno, a nikakor sentimentalno pripoved filma iz perspektive depriviligiranega fanta v božičnem duhu solidarnosti ponujajo napol pravljično, a še vedno v resničnosti zasidrano filmsko doživetje z vzgojno noto brez moraliziranja.

Univerzalnost, relevantnost in izvirnost teme ocenjujemo dokaj visoko, saj se ne glede na stereotipnost božičnih zgodb skozi strukturo scenarija izriše arhetipska zgodba z močno, dosledno in globoko karakterizacijo likov, ki ne glede na Erikovo težko družinsko situacijo nudi katarzo tako zanj kot za Mino, saj se zbližata in sprejmeta v vsej svoji drugačnosti, premagata marsikatero oviro, se ojačata, okrepiata ter premagata svoje strahove.

Glede na to, da kompleksnih, globokih otroških filmov v Sloveniji kronično primanjkuje, pozdravljamo scenarij, ki otrok ne podcenjuje, temveč jih izziva v njihovem razvoju na konstruktiven način. Scenarij nosi izčiščenost, a globoko preiščeno, ki je gotovo posledica dolgotrajnega dela na scenariju tako na Scenarnici, kot tudi na eni pomembnejših scenarističnih delavnic za mlado občinstvo Cinekid script lab. Upamo si trditi, da način, na katerega nagovarja občinstvo, nosi privlačnost ne samo za slovenski, temveč tudi za evropski oziroma mednarodni kulturni prostor, sploh, ker je režiser že dokazal, da zna ustvariti vizualno atraktiven mladinski film.

Skozi moje oči

Dokumentarno igrani film o prezrtem slovenskem umetniku, slikarju in fotografu Venu Pilonu, ki je večino svojega življenja preživel v Parizu, odlikuje režiserjeva podrobna raziskava umetnikovega življenja in dela ter študijozna priprava lokacij. Zgodovinsko dokumentarni portret Pilon kot fotografa in svetovljana, ki se je v 20-ih in 30-ih letih 20. stoletja družil s pariškimi avantgardisti, danes svetovno znanimi imeni moderne umetnosti, se sprašuje po razlogih Pilonovega zdrs v obskurnost. Pilonova zanimiva osebnost in biografija skupaj z bogatim arhivskim gradivom ponuja več kot faktično dokumentaristični biografski film z relevantno kulturno temo nacionalnega pomena. Mnogo njegovih fotografij je najdenih šele v zadnjem desetletju, razstava Evropa stoletje avantgarde 1994 v Bonnu pa ga postavi ob bok pomembnim evropskim fotografom, kar kaže na univerzalnost in relevantnost teme, ob tem da beležimo 100 let od Pilonovega začetka ustvarjanja in 50 let od njegove vrnitve iz tujine.

Rekonstrukcija Pilonovega življenja poteka skozi igrane sekvence, ki od 1914-1925 v rodni Ajdovščini ujamejo njegova burna mladostna leta znotraj ognjevitnega goriškega kroga (Stano Kosovel, Marij Kogoj, Spazzapan Spasal, Avgust Černigoj), ter njegovo koloraturno krajinarsko slikarsko obdobje in odnos do družine, obdobje od 1925 do 1950 v Parizu pa znotraj boheme, saj Pilonovo fotografsko dokumentarno beleženje vrveža Pariza sredi preloma stoletja vsebuje portretiranje najpomembnejših umetnikov Ecole de Paris. Narativna zgodba je pripovedovana skozi Pilonove oči skozi arhivski material slike in predvsem fotografije, režijska vizija pa obljublja filmsko atmosfero in pokrajino, posneto predvsem v naravni svetlobi z dolgimi jutranjimi in večernimi sencami v totalih, s čimer se režiser želi vizualno približati slikarju in fotografu.

Izza bitne zavese

Dokumentarni film raziskuje v slovenskem prostoru v času Jugoslavije zanimivo zgodbo o propadu oziroma politični likvidaciji prvega in edinega mednarodno uspešnega domačega IT podjetja Iskra Delta Computers. Kompleksna zgodba temelji na obsežni raziskavi, njena odlika pa je poskus tako imenovanega nevtralnega pogleda, ki sooča obe strani. Skozi zgodbo nas vodi edini direktor IDC Janez Škrubej, režiser pa naracijo svojega protagonista sooča z njegovimi sodelavci in nasprotniki, medtem

ko zgodbo o političnem in ekonomskem trenutku nekdanje države pripoveduje obsežno arhivsko gradivo.

Pričakovana privlačnost filma za slovenski, evropski oziroma mednarodni kulturni prostor je precejšnja, saj je tematika mednarodno pomembna in še vedno aktualna ter orisuje pomemben del slovenske in svetovne zgodovine. Glede na obilico tudi kontradiktornih informacij, ki jih dokumentarni film želi prikazati, obstaja tveganje, da se bo režijski koncept posluževal koncepta govorečih glav, na drugi strani pa projekt dopušča možnost, da zanimivo tematiko predstavi na vizualno ambicioznejši način.

Komisija je na rezervno listo uvrstila naslednje projekte:

PRIJAVITELJ	PROJEKT	REŽISER	ZVRST
Cvinger film	Črna mati zemla	Rok Biček	I
Perfo d.o.o.	Hrbtenjača	Marko Naberšnik	I
Casablanca d.o.o.	Miloš	Boris Jurjaševič	I
Arsmedia d.o.o.	Jugoslavija, moja dežela	Aleksandar Popovski	I
A Atalanta d.o.o.	Zrno od frmentona	Boris Palčič	I
Blade produkcija	Benjamin v Moskvi	Karpo Godina	I
Felina d.o.o.	Gajin svet 2	Peter Bratuša	I
Invida d.o.o.	Praslovan	Slobodan Maksimovič	D

Projekti, ki niso prejeli podpore:

PRIJAVITELJ	PROJEKT
Vertigo, zavod	Ime mi je Damjan
Stara gara, zavod	Ognjeni konj
Društvo Lignit film	Svinčeni vojak
Astral d.o.o.	Kino mož
Fabula d.o.o.	Kino Volta

Arsmedia d.o.o.	Poti in meje
FilRouge d.o.o.	Sence na Kosovu
December, zavod	Zadnji kavboj
Friendly production Matjaž Mrak s.p.	Veter
Zavod Kineki	LGBT_SLO_35LET